

seende, og jeg kunde derfor meget gjerne gaae ind paa Indholdet deraf, naar det overhovedet vilde være af nogen særegen Interesse i dets Detail. I Almindelighed kan jeg sige, at der i disse Erklæringer aldeles overveiede yttres den Formening, at en saadan ligesiem Forandring, som den, der var foreslaaet i Loven, vilde være skadelig og betænkelig, og at den netop i den Retning vilde paa mange Steder indskrænke den hele Betydning af Confirmationundersøgningen, som nu er tilstede, og som har sin store Betydning og Velsignelse.

Med Hensyn til det foreliggende Forslag maa jeg selv sige, at, ligesom jeg allerede, da jeg før havde Ordet, yttrede, at jeg troede, at netop den Vej, der er anvist af Mindretallet, paa den naturligste Maade vilde berede en betydelig Forandring i saa Henseende, hvor der kan være Grund dertil, saaledes vilde jeg finde det meget betænkeligt, om Thinget, navnlig ligeoverfor saa bestemte Udtalelser om disse Forhold fra Mænd, der jo efter deres Stilling maae kjende dem nøiagtigt, vilde fastholde en saa bestemt Forandring, og uden Hensyn hertil nu gaae ind paa, at der overalt skulde afholdes Confirmation 2 Gange om Aaret. Det er jo nemlig ikke Menighederne, der skulde afgjøre det, naar Loven gives den af Fleertallet foreslaaede Stikkelse; men det er jo et enkelt Medlem af Menigheden. Naar der blot af en enkelt forlanges en saadan Confirmation, skal altsaa en heel Confirmationsundersøgning i den Anledning finde Sted, og det, som sagt, ikke alene til Byrde for Præsterne, men, som det meget let kan blive Tilfældet, ogsaa til Skade for hele den nuværende Confirmationundersøgnings Betydning. Jeg troer derfor ikke, at der er nogen særdeles Opfordring til at gaae videre, end til at foretage det betydelige, af Mindretallet foreslaaede Fremskridt, som uden Vanstuelighed kan gjøres; thi, at det er et betydeligt Skridt fremad, derom er der vel ingen Tvivl. Det maa erindres, at en saadan Bestemmelse, hvorefter Præsterne i Forening med Menighederne enedes om at holde to Gange Confirmation om Aaret, ikke er noget Nyt. Indtil Aaret 1837 var det mange Steder Tilfældet, at Præsterne og Menig-

hederne i Mindelighed enedes om at ordne Sagen saaledes; det var først senere, at der blev givet Bestemmelser om, at det ikke maatte finde Sted, fordi der ikke havde nogen virkelig legal Hjemmel derfor, idet Forordningen kun bestemmer, at det skulde være Sognets Størrelse, der skulde afgjøre, om der kunde finde Confirmation to Gange Sted. Altsaa ved en Gjennemførelse deraf paa den Maade, at det nu ligesiem legalt hjemledes, hvor Præsterne og Menighederne havde forenet sig derom, og ved en Tilføining om, at, hvor en saadan Enighed ikke kunde tilveiebringes, skulde det beroe paa Ministerens Afgjørelse, derved troer jeg, at der i Virkeligheden er gjort et stort Skridt fremad. Jeg nægter ikke, at, hvis man vilde vende det om, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) antydede, saa vilde det unægteligt faae en heel anden Stikkelse. Dersom man saaledes vilde sige: Der skal overalt holdes to Gange Confirmation, og kun een Gang, forsaavidt Præst og Menighed ere enige derom, saa vilde dette være Noget, som saa aldeles vilde sjerne sig fra det Formaal, der skulde opnaaes ved den af Mindretallet foreslaaede Vej, at det forekommer mig, at der saa Intet var vundet derved.

Somad: Ja, jeg kan ikke troe, at jeg har saa aldeles Uret, som den ærede Cultusminister mener, da jeg udtalte, at Forslaget kun var en Regemliggjørelse eller en Udviøling af den henved 120 Aar gamle Forordning. Det hedder nemlig i denne Forordning — med den høitærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplæse et Par Linier — „Confirmationen skal efter den første Kirkes Exempel holdes paa 1ste Søndag efter Paaske; men, hvor Menighederne ere store, kan endnu den 1ste Søndag efter Michaelis og, hvor de ere overmaade store, den 1ste Søndag efter Nytaar, dertil bestemmes; og skal Læreren efter sin Skjønsomhed see derhen, at ikke altfor mange antages til Confirmationen paa een gang, og at derved mere reflecteres paa deres Dygtighed, end paa deres Aar“. Nu synes jeg, at deri godt kan ligge min Fortolkning, at nu var Tiden kommen til at udvikle den paa